

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน ลูกคือหน่วยกั๊ยที่จะกอบกู้ดวงวิญญาณทั้งหมดจากบ่วงกรรมของพวกเขา ลูกต้องไม่ติดกับในบ่วงกรรม
- คำถาม:** ลูกดวงวิญญาณควรฝึกฝนอะไรอย่างต่อเนื่องเพื่อที่ลูกจะกลับมามีพลังอย่างมาก?
- คำตอบ:** เมื่อใดก็ตามที่ลูกมีเวลาจงฝึกฝนที่จะกลับมาละวางจากร่างกายของลูก ด้วยการละวางดวงวิญญาณจะได้รับพลังกลับคืนมาและจะกลับมาเต็มไปด้วยพลังกำลัง ลูกคือทหารใต้ดินและได้รับคำแนะนำว่า “โปรดให้ความใส่ใจ” นั่นคือ “อยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวและกลับมาปราศจากร่าง”

โอมซานติ พ่ออธิบายความหมายของ “โอมซานติ” อย่างชัดเจนมาก ไม่ว่าทหารจะยืนอยู่ที่ไหนพวกเขาก็จะถูกบอกว่า “แถวตรง!” แถวตรงของพวกเขาหมายถึงความเจียบ ที่นั่นเช่นกันพ่อพูดกับลูกๆ ว่า: โปรดให้ความใส่ใจ! สิ่งนี้หมายถึง: การอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียว ลูกพูดด้วยปากของลูกแต่ไม่เช่นนั้นแล้วลูกควรจะอยู่เหนือการพูดอย่างแท้จริง โปรดใส่ใจ! ลูกกำลังจดจำพ่อหรือไม่? ลูกได้รับคำแนะนำและแนวทางปฏิบัติของพ่อหรือศรีมัท ลูกตระหนักรู้ในดวงวิญญาณและตระหนักรู้จักพ่อด้วยเช่นกัน โดยการที่ไม่จดจำพ่อ ลูกก็ไม่สามารถกลายเป็นผู้เอาชนะบาปได้ นั่นคือความบริสุทธิ์และสโตประธาน นี่เป็นสิ่งหลัก พ่อพูดว่า ลูกๆ ผู้เป็นที่รักที่สุดแสนหวานจงพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหมายถึงเวลานี้แต่ผู้คนได้นำสิ่งเหล่านี้ไปอยู่ช่วงเวลาอื่น พวกเขาเป็นทหารและลูกก็เป็นทหารด้วยเช่นกัน มีทหารใต้ดินเช่นกันพวกเขายืนอยู่อย่างซ่อนตัว ลูกก็อยู่ใต้ดินเช่นกัน ลูกอยู่อย่างซ่อนตัวด้วยเช่นกันนั่นคือลูกอยู่อย่างซุ่มซบในการจดจำระลึกถึงพ่อ สิ่งนี้เรียกว่าใต้ดิน ไม่มีใครสามารถตระหนักรู้ในลูกเพราะลูกนั้นแฝงตัว การจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงของลูกนั้นแฝงตัว พ่อเพียงแค่พูดว่า จดจำพ่อ เพราะท่านรู้ว่าด้วยการจดจำระลึกถึงที่ลูกๆ ที่สิ้นหวังที่ยากจนและน่าสงสารนั้นจะได้รับประโยชน์ ลูกจะถูกเรียกว่าผู้ที่สิ้นหวังที่น่าสงสาร ไม่มีผู้ที่สิ้นหวังและน่าสงสารในสวรรค์ ผู้ที่ติดกับในบ่วงพันธะก็กล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่สิ้นหวังและน่าสงสาร เพียงลูกๆ เท่านั้นที่เข้าใจสิ่งนี้ พ่อได้อธิบายแล้วว่า ลูกนั้นเรียกว่าเป็นประชากรเช่นกันพ่อก็เรียกว่าเป็นประชากรเช่นกัน พ่อได้อธิบายแก่ลูกซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า: เก็บดินแดนแห่งความสงบไว้ในตาข้างหนึ่งและดินแดนแห่งความสุขไว้ในตาอีกข้างหนึ่ง ลูกเป็นเหมือนกับประชากร ในขณะที่เดินนั่งและเคลื่อนไหวไปมาเพียงแค้อยู่อย่างเบาสบาย แสดงหนทางไปสู่ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุขให้กับทุกคนต่อไปเรื่อยๆ เรื่องของทุกคนติดอยู่ในดินแดนแห่งความทุกข์และเหตุนี้เองพวกเขาจึงพูดว่า “โอ คนพายุเรือพาเรือของฉันข้ามฟากด้วยเถิด!” เรื่องของทุกคนติดกับอยู่แล้วใครจะกู้ภัยให้กับพวกเขา? นั่นไม่ใช่หน่วยกั๊ย พวกเขาเพียงแค่ได้รับชื่อนั้น ในความเป็นจริงแล้วคือลูกที่เป็นหน่วยกั๊ยและเป็นลูกที่จะกู้ภัยให้กับทุกคนทุกคนติดกับอยู่ในโชตรวนของกิเลสทั้งห้า เหตุนี้เองพวกเขาจึงพูดว่า ปลดปล่อยพวกเรา! กู้ภัยให้กับพวกเรา! พ่อพูดว่า ลูกจะสามารถข้ามฟากไปได้ด้วยการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงนี้ ในปัจจุบันทุกคนนั้นติดกับ พ่อเรียกว่าเป็นนายของสวนดอกไม้เช่นกัน ทั้งหมดนี้หมายถึงเวลาปัจจุบัน ลูกต้องกลายเป็นดอกไม้ ในเวลานี้ทุกคนคือทนายเพราะพวกเขามีความรุนแรง เวลาลูกต้องไม่ใช้ความรุนแรง ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์ เพียงดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์เท่านั้นที่มาเพื่อก่อตั้งศาสนา พวกเขาไม่สามารถไม่บริสุทธิ์ได้ เมื่อดวงวิญญาณมาเป็นครั้งแรกเพราะพวกเขาบริสุทธิ์จึงไม่มีทั้งดวงวิญญาณและร่างกายของเขาที่จะสามารถได้รับความทุกข์เพราะพวกเขาไม่ได้สะสมบาปใดๆ เมื่อพวกเขารับรู้บริสุทธิ์ก็ไม่ได้มีการทำบาปใดๆ และดังนั้นผู้อื่นก็ไม่ได้ทำบาปเช่นกัน ลูกต้องคิดเกี่ยวกับทุกสิ่ง ดวงวิญญาณลงมาจากเบื้องบนนั้นเพื่อก่อตั้งศาสนาและแล้วราชวงศ์ของพวกเขาก็ดำเนินต่อไป มีราชวงศ์ของศาสนาซิกข์เช่นกัน ซันยาซซีไม่มีราชวงศ์ พวกเขาจะไม่กลายเป็นราชา ในศาสนาซิกข์พวกเขามีมหาราช ฯลฯ และดังนั้นเมื่อพวกเขาได้มาเพื่อก่อตั้งศาสนานั้นก็เป็นดวงวิญญาณใหม่ที่มา พระคริสต์มาและก่อตั้งศาสนาคริสต์ พระพุทธเจ้าก่อตั้งศาสนาพุทธ และอับราฮัมก่อตั้งศาสนาอิสลาม ศาสนาทั้งหมดของพวกเขาได้รับชื่อตามผู้ก่อตั้ง (ชื่อของศาสนาและชื่อของผู้ก่อตั้งเสียงจะคล้ายๆ กัน) ชื่อของศาสนาเทพไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพียงพ่อที่ไม่มีตัวตนเท่านั้นที่มาและก่อตั้งศาสนาเทพ ท่านไม่ใช่ผู้มีร่างกาย ผู้ก่อตั้งศาสนาอื่นๆ ทั้งหมดมีชื่อทางร่างกายในขณะที่ผู้เดียวนั้นไม่ใช่ผู้ที่มีร่างกาย ราชวงศ์นั้นดำเนินต่อไปในโลกใหม่ ดังนั้นพ่อพูดว่า ลูกๆ คิดว่าตนเองเป็นทหารทางจิตอย่างแน่นอน เมื่อผู้บัญชาการ ฯลฯ ของทหารนั้นมาและพูดว่า “แถวตรง!” ทุกคนก็จะยืนตรงอย่างรวดเร็วผู้คนเหล่านั้นก็จะจดจำครูของเขาเองหรืออยู่อย่างเจียบๆ อย่างไรก็ตามนั่นคือความเจียบสงบที่ไม่จริง ลูกรู้ว่าเราคือดวงวิญญาณและศาสนาดั้งเดิมพวกเราคือความสงบ ดังนั้นแล้วเราควรจะจดจำใคร? เวลาลูกได้รับความรู้ ด้วยการอยู่ใน

การจดจำระลึกถึงด้วยความรู้บาปของลูกก็ถูกตัดออกไป ไม่มีใครอื่นมีความรู้นี้ ผู้คนไม่เข้าใจว่าพวกเขาคือดวงวิญญาณ เป็นตัวของความสงบและพวกเขาต้องนั่งขณะที่ละวางจากร่างกายของพวกเขา ที่นี้ลูกได้รับพลังกำลังที่จะทำให้ลูกสามารถพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและนั่งในการจดจำระลึกถึงพ่อ พ่อได้อธิบายว่าลูกต้องพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและนั่งขณะที่อยู่อย่างละวางอย่างไร ลูกดวงวิญญาณรู้ว่าเวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน เราคือผู้อาศัยของสถานที่นั้น เราได้ลิ้มบ้านของเราเป็นเวลาหลายวัน ไม่มีใครอื่นเข้าใจว่าพวกเขาต้องกลับบ้าน ดวงวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ไม่สามารถกลับบ้านได้และพวกเขาก็ไม่มีใครที่จะอธิบายให้แก่พวกเขาว่าพวกเขาควรจะจดจำใคร พ่ออธิบายว่า: ลูกต้องจดจำเพียงผู้เดียว มีประโยชน์อะไรในการจดจำคนอื่น? ตัวอย่างเช่น ผู้คนในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาเฝ้าแต่พูดว่า “ชีวา ชีวา” แต่ไม่มีใครในบรรดาพวกเขาที่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นด้วยการทำเช่นนั้น ไม่มีใครรู้ว่าด้วยการจดจำชีวาบาปของพวกเขาจะถูกตัดออกไป แนนอนลูกจะได้ยินเสียง จะมีเสียงแต่ไม่มีประโยชน์อะไรเลยในสิ่งเหล่านั้น บาบาคเคยมีประสบการณ์ของกูรูเหล่านั้นทั้งหมด พ่อพูดว่า โอ้ อรชุนละทั้งพวกเขาทั้งหมด ลูกได้พบกับสัทกูรูแล้วและดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องมีใครในบรรดาพวกเขา สัทกูรูพาลูกข้ามฟาก พ่อพูดว่า พ่อพาลูกไปอยู่เหนือโลกที่เป็นเช่นปีศาจ ลูกต้องข้ามมหาสมุทรแห่งยาพิษสิ่งต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดต้องมีการอธิบาย คนพายเรือคือผู้ที่ควบคุมทิศทางเรือ แต่ได้มีการให้ชื่อขึ้นเพื่อที่จะอธิบายแก่ลูก ท่านนั้นเรียกว่าเป็นปราชญ์ บาบา, นั่นคือบาบาที่ทำให้ท่านของลมหายใจแห่งชีวิต ท่านทำให้ลูกเป็นอมตะ แต่ละดวงวิญญาณนั้นกล่าวได้ว่าเป็นพลังชีวิต เมื่อดวงวิญญาณออกจากร่างกาย พวกเขาก็พูดว่าพลังชีวิตได้จากไปแล้วและพวกเขาก็ไม่ยอมให้เก็บร่างไว้ เมื่อดวงวิญญาณอยู่ในร่างกาย ร่างนั้นก็มีความดี เมื่อไม่มีดวงวิญญาณร่างนั้นก็เริ่มที่จะส่งกลิ่นเหม็นดังนั้นลูกจะทำอะไรโดยการเก็บร่างนั้นไว้? สัตว์จะไม่ทำเช่นนั้นเช่นกัน เป็นเพียงสิ่งเท่านั้นที่แม้ว่าลูกของพวกเขาจะตายก็ยังคงไม่ปล่อยวางจากซากศพนั้น แม้ว่าซากศพนั้นจะเริ่มส่งกลิ่นเหม็นพวกมันก็จะเพียงแต่ยึดซากศพนั้นไว้ นั่นคือสัตว์ในขณะที่ลูกเป็นมนุษย์ ท่านที่ดวงวิญญาณออกจากร่างพวกเขาก็จะพูดว่า นำร่างออกไปอย่างรวดเร็ว! ผู้คนก็จะพูดว่าดวงวิญญาณนั้นได้จากไปสู่สวรรค์แล้ว เมื่อพวกเขาได้นำศพไปตอนแรกท่านนั้นก็ชี้ตรงไปยังเมรุ และจากนั้นก่อนที่พวกเขาจะเข้าไปข้างในนั้นและทำการกราบไหว้พวกเขาก็หันศพไปรอบๆเพื่อให้ใบหน้าหันไปทางเมรุเพราะพวกเขาคิดว่าเวลานี้ดวงวิญญาณนั้นกำลังจะไปสวรรค์ ลูกได้แสดงภาพลักษณะของภุชณะอย่างถูกต้อง เขากำลังเตะนรกทิ้งไป นี่ไม่ใช่ร่างของภุชณะ รูปและนามของเขาเปลี่ยนไปทั้งหมด พ่อได้อธิบายหลายสิ่งหลายอย่างแล้วพูดว่า มานมานะ บาบ! เมื่อลูกมาและนั่งที่นี้ โปรดให้ความใส่ใจ! ให้สติปัญญาของลูกเชื่อมโยงอยู่กับพ่อ ความใส่ใจนี้ของลูกคงอยู่ตลอดไป ตราบเท่าที่ลูกมีชีวิตอยู่ลูกต้องจดจำพ่อ เป็นเพียงด้วยการจดจำระลึกถึงเท่านั้นที่บาปของหลายๆชาติเกิดของลูกจะถูกตัดออกไป หากลูกไม่มีการจดจำระลึกถึงบาปของลูกจะไม่ถูกตัดออกไป ลูกต้องจดจำพ่ออย่าได้หันตาในขณะที่นั่งอยู่ในการจดจำระลึกถึง ขึ้นยาสน์ซึ่งพร้อมกับปิดตาของเขา บางคนก็จะไม่มองแม้แต่หน้าของผู้หญิง พวกเขา นั่งพร้อมกับมีผ้าปิดตาของพวกเขา เมื่อลูกนั่งที่นี้ลูกควรจะคงจักรแห่งการตระหนักรู้ในตนเองของผู้สร้างและตอนเริ่ม ตอนกลางและตอนจบของสิ่งสร้าง ลูกคือประชากร นี่คือดินแดนแห่งความทุกข์ ในตาข้างหนึ่งลูกมีดินแดนแห่งความทุกข์และในตาอีกข้างหนึ่งลูกมีดินแดนแห่งความสุข ขณะที่เดินเห็นและเคลื่อนไหวไปมาพิจารณาว่าตนเองเป็นประชากร บาบาอธิบายแก่ลูกด้วยตัวอย่างที่แตกต่างกัน ลูกยังดูแลตัวเองด้วยเช่นกัน ด้วยการกลายเป็นประชากรลูกก็ให้คุณประโยชน์แก่ตนเอง ลูกต้องจดจำพ่ออย่างแนนอน เมื่อลูกพบใครบางคนบนท้องถนนลูกต้องอธิบายให้พวกเขา ลูกได้พบกับผู้คนมากมายที่รู้จักลูกด้วยเช่นกัน ผู้คนเหล่านั้นเพียงแต่พูดว่า “ราม ราม” ซึ่งกันและกัน บอกพวกเขาว่า: คุณรู้หรือไม่ว่านี่คือดินแดนแห่งความทุกข์และนั่นคือดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข? คุณต้องการที่จะไปสู่ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุขหรือไม่? เป็นสิ่งที่ยากมากที่จะอธิบายสามภาพนี้แก่ใครก็ตาม พวกเราให้สัญญาแก่ลูกประชากรนั้นก็ให้สัญญาด้วย นี่คือเรื่องที่ติดอยู่ในกรงขังของราวัน มนุษย์ไม่สามารถจะถูกล็อกให้แก่มนุษย์ได้ สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นเรื่องที่ปลอมที่มีขีดจำกัด ในขณะที่นี้เป็นเรื่องที่ไม่มีขีดจำกัด นั่นไม่ใช่งานสังคมสงเคราะห์ของสังคม ในความเป็นจริงนี่คืองานรับใช้ที่แท้จริง เรือของทุกคนต้องถูกพาข้ามฟากไป สติปัญญาของลูกถามว่า เราจะสามารถรับใช้มนุษย์ได้อย่างไร? ก่อนอื่นใจจงบอกพวกเขาว่า: คุณรับกูรูเข้ามาเพื่อที่จะไปยังดินแดนแห่งการหลุดพ้นและบรรลุถึงพ่อ อย่างไรก็ตามคุณไม่สามารถจะบรรลุถึงใครได้ มีเพียงพ่อเท่านั้นที่แสดงให้คุณได้เห็นถึงวิธีที่จะบรรลุถึงท่าน ผู้คนเหล่านั้นคิดว่าพวกเขาจะสามารถบรรลุถึงพระเจ้าด้วยการศึกษาคัมภีร์ ฯลฯ ด้วยการใช้ชีวิตด้วยความหวังนั้น พวกเขาก็จะบรรลุถึงพระเจ้าในรูปใดรูปหนึ่งในที่สุด พ่อได้อธิบายทุกสิ่งแก่ลูกแล้วว่าเมื่อไหร่ที่ลูกจะสามารถบรรลุถึงท่าน ลูกได้แสดงสิ่งนี้ไว้ในรูปภาพ: ลูกต้องจดจำผู้เดียว ผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งหมดก็ให้สัญญาในวิธีนั้นเช่นกัน นี่เป็นเพราะลูกได้ให้คำสอนเหล่านั้นและดังนั้นพวกเขาจึงให้สัญญาในลักษณะเดียวกัน “สวดมนต์ในนามของพระเจ้า” พ่อ นั่นคือสัทกูรู ไม่เช่นนั้นแล้วก็จะมีผู้คนมากมายที่ให้คำสอนทุกประเภท พวกเขาเรียกว่ากูรู ไม่มีใครรู้คำสอนที่จะกลับมาปราศจากร่าง ลูกจะพูดว่า จดจำชีวา บาบ! เมื่อผู้คนเหล่านั้นไปที่วัดของชีวาพวกเขามีนิสัยของการพูดคำว่า “บาบา” ต่อชีวาเสมอ พวกเขาไม่ได้เรียก

คนอื่นว่า “บาบา!” อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่ใช่เป็นผู้ที่ไม่มีตัวตน พวกเขาเป็นผู้ที่มีร่างกาย ชีวาคือผู้ที่ไม่มีตัวตนคือบาบาที่แท้จริง ท่านคือบาบาของทุกคน ดวงวิญญาณทั้งหมดปราศจากร่าง เมื่อลูกๆนั่งที่นี้จงนั่งในสำนักนี้ ลูกรู้ว่าลูกเคยติดกับอย่างไร เวลานี้บาบามาและแสดงหนทางแก่ลูก คนอื่นทั้งหมดยังคงติดกับและไม่กลับมาเป็นอิสระ ทุกคนจะได้รับการลงโทษและจากนั้นจะได้รับการปลดปล่อย บาบายังคงอธิบายให้ลูกฟังอยู่เรื่อยๆว่า: ลูกต้องได้รับรางวัลเล็กน้อยแม้หลังจากได้รับการประสบการณ์ของการลงโทษ ผู้ที่ได้รับการลงโทษอย่างมากนั้นก็ทำลายสถานภาพของตนเองแล้วก็ได้รับรางวัลเล็กน้อย หากลูกได้รับการลงโทษเล็กน้อยลูกก็จะได้รับผลรางวัลที่ดี นี่คือเป้าหมาย ทุกคนเฝ้าแต่ทุ่มเทกันและกันเหมือนหนาม สวรรค์เรียกว่าสวนแห่งอัลลáh ชาวคริสต์เช่นกันก็พูดว่าดินแดนสุขาวดีคงอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง สามารถจะมีนิมิตของสิ่งนั้น เป็นไปได้ที่ว่าใครบางคนอาจจะมาจากศาสนานี้และดังนั้นเขาก็จะกลับมาสู่ศาสนาของเขา อย่างไรก็ตามมันจะมีความสำคัญอย่างไรหรือถ้ามีคนเห็นอะไรบางสิ่ง? ไม่มีใครสามารถไปที่นั่นได้เพียงแต่เห็นสิ่งนั้น ไม่นานกว่าพวกเขาจะตระหนักรู้จักพอและรับความรู้นี้ ไม่ใช่ทุกคนสามารถไปที่นั่น มีเทพน้อยมากที่นั่นในเวลาที่มีอินดูจำนวนมากมายแต่ดั้งเดิมแล้วพวกเขาเคยเป็นเทพอย่างไรก็ตามผู้คนเหล่านั้นบริสุทธิ์และผู้คนเหล่านี้ไม่บริสุทธิ์ ดูเหมือนจะไม่ถูกต้องที่จะเรียกผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ว่าเทพ นี่คือศาสนาเดียวที่ลูกสามารถพูดได้ว่า ศาสนาเสื่อมและการกระทำของพวกเขาเสื่อมด้วยเช่นกัน พวกเขาเรียกว่าศาสนาอินดูดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไป พวกเขาไม่มีแม้แต่ช่องที่จะแสดงศาสนาเทพ(ในแบบสัมมาโนประชากร) พ่อคือผู้ที่รักที่สุดของเราลูกๆ และท่านทำให้เราเป็นบางสิ่งจากที่ไม่มีอะไรเลย ลูกสามารถอธิบายว่าพ่อมาอย่างไร เพราะแม้แต่เทพก็ไม่ก้าวเท้าเข้ามาในโลกที่โศกโศกประธาณแล้วพ่อจะมาได้อย่างไร? พ่อไม่มีตัวตนและท่านไม่มีเท้าของท่านเองและเหตุนี้เองท่านจึงเข้ามาในผู้นี้ เวลาลูกๆกำลังนั่งอยู่ในโลกของพระเจ้าในขณะที่คนอื่นอยู่ทั้งหมดอยู่ในโลกที่เป็นเช่นปีศาจ ยุคบรรจบพบกันนี้สั้นมาก เวลาลูกๆเข้าใจว่าลูกไม่ได้อยู่ในโลกของเทพหรือในโลกที่เป็นเช่นปีศาจเราอยู่ในโลกของพระเจ้า พ่อมาเพื่อพาพวกเรากลับบ้าน พ่อพูดว่า นั่นคือบ้านของพ่อ พ่อได้จากบ้านของพ่อและมาที่นี่เพื่อประโยชน์ของลูก เมื่อบาร์ตกลายเป็นดินแดนแห่งความสุข พ่อก็จะไม่ไปที่นั่น พ่อไม่ได้กลายเป็นนายของโลก ลูกกลายเป็นสิ่งนั้น พ่อคือนายของบราห์มันด์ ทั้งหมดจะกลับไปยังบราห์มันด์ แม้แต่เวลานี้พวกเขาก็กำลังนั่งอยู่ที่นั่นอย่าง เป็นนาย ผู้ที่ยังคงต้องลงมาก็จะลงมาที่นี่แต่พวกเขาจะไม่กลายเป็นนายของโลก บาบาอธิบายอย่างมาก นักเรียนบางคนก็เก่งมากและดังนั้นพวกเขาจึงประกาศสิทธิ์ที่จะได้รับทุนการศึกษา มันน่าแปลกใจที่เมื่อพวกเขามาที่นี่พวกเขาบอกว่าพวกเขาจะบริสุทธิ์และจากนั้นเมื่อพวกเขากลับไปพวกเขาก็กลับมาไม่บริสุทธิ์ อย่างน่าผู้่ออนแอเช่นนั้นมาที่นี่ เป็นหน้าที่ของครูบราห์มินที่จะค้นหาเกี่ยวกับพวกเขาก่อนพาพวกเขามาที่นี่ ลูกรู้ว่าเป็นดวงวิญญาณที่นำร่างกายมาใช้และเล่นบทบาทของเขา พวกเขาได้รับบทบาทที่ไม่สูญสลาย อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจรรจำระลึกถึง:

1. กลายเป็นประภาคารและแสดงให้ทุกคนได้เห็นหนทางไปสู่ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข ทำงานรับใช้ของการนำเรือของทุกคนออกไปจากดินแดนแห่งความทุกข์ ให้ประโยชน์แก่ตนเองด้วยเช่นกัน
2. อยู่อย่างมั่นคงในรูปที่สงบของลูกและฝึกฝนที่จะละวางจากร่างกายของลูก นั่งในการจรรจำระลึกถึงพร้อมกับเปิดตาของลูก จดจำผู้สร้างและสิ่งสร้างด้วยสติปัญญาของลูก

พร: ขอให้ลูกเป็นดวงวิญญาณที่สูงส่งซึ่งได้รับความรักและความร่วมมือที่ไม่สูญสลาย ด้วยพลังของความสัมพันธ์ในชีวิตทางจิตของลูก
ลูก ๆ มีการบรรลุผลของพลังแห่งความสัมพันธ์ในชีวิตทางจิตนี้ในสองรูปแบบ หนึ่งในความสัมพันธ์ทั้งหมดกับพ่อและสองคือการมีความสัมพันธ์กับครอบครัวที่สูงส่ง ลูกเฝ้าแต่ได้รับความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว ความรักที่ไม่สูญสลายและความร่วมมือในความสัมพันธ์เหล่านี้อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ดังนั้นลูกจึงมีพลังของความสัมพันธ์ ลูกเป็นดวงวิญญาณที่ได้รับพรที่เต็มไปด้วยพลังทั้งหมดในชีวิตทางจิตที่สูงส่งนี้และเหตุนี้เองลูกจึงไม่ได้เป็นผู้ที่ร้องขอ แต่เป็นผู้ที่มีความสุขตลอดเวลาอยู่เสมอ

คติพจน์: วางแผนในขณะที่ปราศจากร่างในฐานะผู้สังเกตการณ์ที่ละวางและลูกจะเฝ้าแต่ทำให้สภาพของลูกเรียบง่ายในหนึ่งวินาที

*** โอม ชานติ ***